

Arrest

nr. 220 363 van 25 april 2019
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 2 november 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 oktober 2016 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor verzoeker en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 oktober 2016 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf terwijl hij zwartwerk verricht. Hij is tevens in het bezit van een valse Litouwse identiteitskaart. Er wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Op 17 oktober 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Eveneens op 17 oktober 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een inreisverbod voor vier jaar, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de heer:

Naam: U.

Voornaam: Y.

Geboortedatum: (...)1986

Geboorteplaats: Kars

Nationaliteit: Turkije

*In voorkomend geval, ALIAS: U. Y., °(...)1986, Litouwen
wordt inreisverbod voor 4 jaar opgelegd,*

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 17/10/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.(2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft verschillende aliases : U. Y., °(...)1986, Litouwen.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het gebruik van een vervalst identiteitskaart. (PV AN..../2016 van de politie zone van Antwerpen.) Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 09/09/2016.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende redenen gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vier jaar: Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:

- de onderdaan van een derde land fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden*

Betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. Betrokkene heeft gebruik gemaakt van een lithouws identiteitsdocument. Echter, volgens het verslag AN..../2016 van de Politie zone van Antwerpen blijkt dat het Litouws

identiteitsdocument ongeldig is. Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden ten einde in België te kunnen verblijven. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de poging tot fraude, is een inreisverbod van 4 jaar proportioneel."

Op 25 oktober 2016 is verzoeker gerepatrieerd naar Turkije.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsverplichting, van het hoorrecht, van de artikelen 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 7 en 41 van het

Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstrueren van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“B. M.B.T. DE GEGRONDHEID VAN HET BEROEP : MIDDELEN TOT NIETIGVERKLARING:

Onverminderd alle andere middelen aan te voeren na onderzoek van het administratief dossier of ambtshalve op te werpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werpt verzoeker de volgende middelen tot nietigverklaring op :

** Schending motiveringsverplichting + schending hoorrecht – schending art. 74/13 Vw - art. 41 Handvest Grondrechten EU – schending art. 74/11 Vw. - schending artikel 3 EVRM.*

Schending van art. 7 Handvest Grondrechten EU + art. 5 van de Richtlijn 2008/115/EG dd. 16/12/2008.

Schending van artikel 8 E.V.R.M. (Verdrag van 04/11/1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden).

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710).

** Zoals hierboven uiteengezet, had verzoeker op 3 augustus 2007 een asielaanvraag ingediend.*

Ondanks de afwijzing van zijn asielaanvraag dd. 17 september 2009 en ondanks de latere ongegrondheidsbeslissing dd. 15 april 2011 door verweerder inzake de 9ter aanvraag van verzoeker ; bleef verzoeker verder in België wonen en maakte hij deel uit van het gezin van zijn oom in Antwerpen die in het Antwerpse een bakkerij uitbaat.

** Na een sociale inspectie in de bakkerij van verzoekers oom, werd verzoeker aangetroffen alwaar hij zonder geldige verblijfsdocumenten noch geldige arbeidskaart aan het klussen was.*

Verzoeker was in het bezit van een valse Litouwse identiteitskaart.

Na confrontatie gaf verzoeker toe dat hij inderdaad tegen betaling een valse Litouwse identiteitskaart had laten maken.

Verzoeker hoopte hiermee zijn tewerkstelling in België te kunnen legaliseren.

Hij beseft dat hij naïef is geweest en heeft veel spijt dat hij de Belgische wetgeving heeft geschonden.

Op 17 oktober 2016 werd verzoeker door de Politie Antwerpen overbracht naar het Politiecommissariaat en vervolgens naar het gesloten repatriëringscentrum van 4041 Vottem, Rue Visé Voie 1, met het oog op een repatriëring.

In het repatriëringscentrum werd aan verzoeker diezelfde dag een Bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering – Bijlage 13 Septies ter kennis gebracht tezamen met een ‘Inreisverbod – Bijlage 13 Sexies’.

** Verzoeker is van mening dat het onredelijk is dat verweerder hem een Inreisverbod van vier jaren – (Bijlage 13 Sexies) oplegt. (Stuk 1)*

De door verweerder aangehaalde argumenten om aan verzoeker een inreisverbod van vier jaar op te leggen, houden een schending in van de motiveringsverplichting.

Verweerder is niet wettelijk gebonden om aan verzoeker een inreisverbod van vier jaren op te leggen.

Indien verweerder ervoor kiest om aan verzoeker een inreisverbod van vier jaren op te leggen, dan dient een dergelijke verstreckende administratieve beslissing op z'n minst een bijzondere motivering te omvatten, iets wat verweerder in casu ten onrechte geenszins heeft gedaan.

Verweerder is onzorgvuldig te werk gegaan en heeft het redelijkheidsbeginsel miskent.

** De bestreden beslissing houdt een schending in van art. 74/13 van de Vreemdelingenwet.*

In de motivering van de bestreden beslissingen wordt niet gesproken over verzoekers jarenlang verblijf in België noch over het feit dat verzoeker deel uitmaakt van het gezin van zijn oom ; wat een schending van de motiveringsverplichting inhoudt.

Het loutere gegeven dat verweerder bij de motivering van het Inreisverbod dd. 17 oktober 2016 een verwijzing maakt naar het feit dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, en dat hij met zijn valse Litouwse identiteitskaart de Belgische openbare orde heeft geschaad , zonder met één woord te spreken over verzoekers jarenlang verblijf in België en zijn

gezinsband met zijn in België verblijvende oom, kan niet als een afdoende motivering worden aanzien voor het door verweerder opgelegde Inreisverbod dd. 17 oktober 2016.

Op de dag van zijn vrijheidsberoving door de Politie van Antwerpen dd. 17 oktober 2016 werd verzoeker niet gehoord.

Indien verzoeker de kans had gekregen om te worden gehoord door de Politie van Antwerpen, dan had hij alle nuttige informatie en details kunnen aanvoeren aangaande zijn privé- en familielevens ; mb. zijn verblijf in België sinds 2007 tot op heden en het feit dat hij een gezin vormt met zijn oom.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is in casu van toepassing.

Indien verzoeker de gelegenheid had gekregen om meer toelichting te verschaffen betreffende o.a. zijn familielevens sinds 2007 tot op heden, dan had verweerder hiermee krachtens artikel 74/13 Vw. rekening kunnen en moeten houden.

In artikel 74/13 Vw. is uitdrukkelijk voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van het derde land - iets wat in casu ten onrechte niet is gebeurd.

Voormelde bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vw., als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, dienden verzoekers in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken.

Bovendien, het niet horen van verzoeker leidt er in casu daadwerkelijk toe dat verzoekers de mogelijkheid wordt ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het opleggen van een Inreisverbod een andere afloop had kunnen hebben.

Verzoeker is van mening dat een Inreisverbod voor de duur van vier jaren veel te streng is en niet redelijk en geenszins in verhouding staat tot de door hem gepleegde inbreuk.

* Art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bepaalt :

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Het is vanzelfsprekend dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing, en met name wanneer verweerder een Inreisverbod wenst op te leggen aan verzoeker, dat verweerder om evidente redenen het privé leven van verzoeker in België dient te respecteren.

Verzoeker heeft recht op eerbiediging van zijn gezinsleven conform art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Een schending van artikel 8 van het EVRM staat vast.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

De motivering is niet afdoende als het gaat om :

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 ev.).

Om de hierboven aangehaalde redenen dient de beslissing van verweerder dd. 17 oktober 2016 (Inreisverbod – Bijlage 13 Sexies), te worden vernietigd."

2.2 Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker niet dienstig tegen de bestreden beslissing de schending kan aanvoeren van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling moet de minister (c.q. staatssecretaris) of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering ten aanzien van de onderdaan van een derde land rekening houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken persoon.

Artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet definieert een beslissing tot verwijdering als volgt: “de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”. Er blijkt niet dat deze bepaling tevens van toepassing is op de beslissing waarbij een inreisverbod wordt opgelegd. Het middel is wat dit onderdeel betreft niet-ontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite waarom verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan en omdat hij een vroegere beslissing tot verwijdering, hem betekend op 9 september 2016 niet heeft uitgevoerd. Daarnaast worden in deze beslissing de specifieke omstandigheden aangehaald waarom een termijn van vier jaar wordt opgelegd. Met toepassing van artikel 74/11, § 1, derde lid, 1° van de vreemdelingenwet verwijst de verweerder naar de fraude die hij heeft gepleegd teneinde toegelaten te worden tot het verblijf. Met name heeft verzoeker geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden door gebruik te maken van een Litouwse identiteitskaart die ongeldig is. Tevens wordt een afweging gemaakt met artikel 8 van het EVRM.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker betoogt dat de termijn van vier jaar onredelijk lang is. Er wordt niet gemotiveerd aangaande zijn jarenlang verblijf in België en het feit dat hij deel uitmaakt van het gezin van zijn oom. Verzoeker is ook niet gehoord door de politie te Antwerpen. Indien hij was gehoord had hij gewezen op zijn verblijf in België sinds 2007 en het feit dat hij een gezin vormt met zijn oom.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de duur van vier jaar het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. Betrokkene heeft gebruik gemaakt van een lithouws identiteitsdocument. Echter, volgens het verslag AN.../2016 van de Politie zone van Antwerpen blijkt dat het Litouws identiteitsdocument ongeldig is. Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en geprobeerd om de

Belgische Staat te misleiden ten einde in België te kunnen verblijven. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de poging tot fraude, is een inreisverbod van 4 jaar proportioneel."

Verzoeker betwist niet dat hij de Belgische staat heeft proberen te misleiden en dat hij gebruik heeft gemaakt van een valse Litouwse identiteitskaart. Waar verzoeker kritiek heeft op het feit dat hij niet werd gehoord de dag dat hij werd aangehouden, stelt de Raad vast dat hij de dag erna weigerde de vragenlijst hoorrecht in te vullen. Wat ook de redenen zijn van verzoeker om de vragenlijst niet in te vullen, dient vastgesteld te worden dat verzoeker er zelf voor geopteerd heeft om dit niet te doen en aldus kan verzoeker thans verweerder bezwaarlijk verwijten hem niet voldoende gehoord te hebben. Bovendien kan een eventuele schending van de rechten van verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot een nietigverklaring van de beslissing leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Verzoeker wijst in dat kader op zijn verblijf in België sedert 2007 en dat hij een gezin vormt met zijn oom. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekers verblijf nooit legaal was zodat hij niet aantoonde op welke wijze dit illegaal verblijf de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden. Wat zijn gezinsleven betreft met zijn oom beperkt verzoeker zijn betoog tot een ongestaafe bewering. Bovendien, en waar verzoeker tevens de schending van artikel 8 van de EVRM aanvoert, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *"ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux"* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat zelfs het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Dezelfde redenering kan worden gehanteerd in de relatie tussen verzoeker, die meerderjarig is en zijn oom. Bij de beoordeling of er al dan niet een familieleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoeker dienaangaande aanbrengt. Verzoeker toont met zijn algemeen betoog dat hij deel uitmaakt van het gezin van zijn oom niet aan dat er een bijzondere band van afhankelijkheid bestaat tussen hem en zijn oom, die legaal in België zou verblijven. Het blijkt aldus dat verzoeker geen elementen kon aanbrengen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing. De schending van de hoorplicht wordt niet aangetoond.

De schending van de motiveringsplicht, noch van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Verzoeker wijst nog op zijn privéleven dat eveneens beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Verzoeker voert aan dat ook het privéleven dient te worden onderzocht en dat hierover op geen enkele wijze wordt gemotiveerd.

In de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat *“Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden ten einde in België te kunnen verblijven. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de poging tot fraude, is een inreisverbod van 4 jaar proportioneel”*.

Verzoeker wordt bijgetreden dat de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming ruimer is dan de bescherming van het gezinsleven. Verzoeker laat evenwel na concrete elementen met betrekking tot zijn privéleven bij te brengen. Hij beperkt zich tot een louter theoretisch betoog van lang verblijf.

Een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt op die manier niet aangetoond.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Waar verzoeker in de hoofding van het middel de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM en artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn laat hij na uiteen te zetten op welke wijze voormelde artikelen door de bestreden beslissing wordt geschonden.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende april tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN